

SEN GÜL👉😄 BEN ONLARI OYALARIM

#Son Boyun Bükücü RUHi

büyük
düşündüm
seneye
anlarsın! 🌟😄

Hayykitap - 652
Edebiyat - 125

Sen Gül Ben Onları Oyalarım
Mine Sota

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-605-7674-61-6
2. Baskı: İstanbul, Mart 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Sen Gül Ben Onları Oyalarım

Mine Sota

İÇİMDEKİLER

Mine Sota

1972'de dünyada doğdu. Saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi. Türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi. Kendini bildi bileli yazar olmak istedi ama kastettiği "Gönül Yazar" değildi. İlk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. Sonra kâğıda geçti. Bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. Çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. Hala yazıyor, yazıyor, yazıyor...

@_minnesota instagram

@_minnesota twitter

Öz Mine Sota facebook

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Sen Gül Ben Onları Oylarım, Mart 2020

Artık Gülsem de Gam Yemem, Mart 2020

You 'TÜP'lü Kanalına Hoş Geldiniz!, Ocak 2020

AYNA AYN, Bİ' SUS YAA!	7
GAM KENARI	13
BİR DOM DOM HAYALI VE KILÇIK HÜSO	22
HESABI FİTİL FİTİL YÖNTEMIYLE ÖDEMEK!	29
SON BOYUN BÜKÜCÜ!	35
KUHSAL OTOPSİ!	49
ÖLÜRSEM KABRİME GEL, BEKLERİM CNM!	57
DEDEM DOKTOR JİVAĞO	68
BABAANNEMİN ROCK GURUBU: ÖFKELİ VE KİREÇLEMELİ!	75
AH ZAVALLI TURUNCULAR!	83
DEDEMİN YAPRAKLARI ÇIKINCA SAKSIYA EKERİZ	89
TAMAM, YAPTIM AMA Bİ' SOR NİYE YAPTIM!	93
O HELVA ÖYLE YAPILMAZ BÖYLE YAPILIR!	99
PERİSKOP TEYZE	108
BİZİM KÖVÜN EN KİTAPLI ADAMI	115
SAHİBİNDEN BİKILMIŞ HAYAT!	126
BİR KLONU ÇOK SEVDİM!	132

AYNA AYNÄ, Bİ' SUS YAA!

Saat on bir. Uyandım. Benim sabah, öğlene doğru start alıyor. Üst kattaki komşunun çocuğu her gün tam bu saatte, HD telefon alarmı gibi açılıyor. Annesi çocuğu on bire kurmuş. Çalar çalmaz bir tokatta erteledi. Şırırrrrrrr! Çocuk sustu.

Kadın da güne benim gibi bu saatte başlıyor olmalı ama uyan-
dığını kabullenemediği belli. Balkona çıkmış, dirseklerini
mermere dayamış. Gözleri elinde olmadan görüyor. “Kâbus
sandım, meğer gerçekmiş! Müsait değilim ama bugün de ya-
şayalım bakalım,” der gibi bakınıyor. Yediği dondurmanın ka-
pağından bile bir kez olsun bedava çıkmamış, ömrünce hiçbir
şeyin bir kerecik bile hazırına konamamış insanların yeni bir
gün fragmanı hep bu şekil. Hayat filminin tam mutlu olacağı
sahnesinde, aniden kafasına dekor devrilmiş gibi. Sabahların
yüzde doksanı hasar tespit raporu. İşte şu an durum böyle-
ken böyle. Güneş doğmasına doğuyor da, bizim gibileri pek
aydınlatmıyor. Neşeler nedense hep moralin kerahat vaktine
denk geliyor.

Gittim, dolaptan en sevdiğim ceketimi alıp giydim. Zaten onu sevmekten başka çarem de yoktu çünkü koltuk altı söküklük olmayan, düğmeleri kopmamış tek ceketimdi. Aslında dolapta bir tane daha vardı ama o da, aklına gelen her şeyi “Aman boş ver. Sonra yaparım.” diye erteleyen yorgun adamlar gibi omuzları düşük duruyordu.

Giydiğim ceketı sevmeye mecbur olmamın bir diğerk nedeni ise, markasının yazılı olduğu etiketin görünür vaziyette kol ucunda duruyor olmasıydı. Ünlü bir ceketı yanı. Daha doğrusu sadece etiketi ünlüydü. Mahmut Paşadan aldığım bu ceketin kol ucuna, tuhafiyeden beş liraya aldığım bez markayı, hiç utanmadan ütüyle yapıştırıp montelemiştım. Sebep? Sebebi yok. Belki de var ama tam bilmiyorum. Sanırım zengin gözükmekten ziyade fakir olduğum anlaşılmasın diyeydi.

Belki unutulmuş bir para üstü falan çıkar da sevinirim diye elimi cebime attım. Çıka çıka kullanılmış kâğıt mendille bir vapur jetonu çıktı. Neyse, hiç olmazsa bir vapurluk deniz beleşe gelmişti. Yalnız martılara atmak için simit alacak param yoktu. Belki bu sefer acıyıp onlar bana simit atabilirlerdi. “Al bunu at hadi, bunu at. Bozma moralini. Gaakk!”

Peki ben niye böyle şık ve bakımlı görülmeye çalışıyordum bugün?! Çünkü verilmemiş bir sadakam vardı ve face’te pusuya yatmış ilkokul arkadaşlarım tarafından bulunmuştım. Sanki beni aralarında görmekten onur duyacaklarmış, bensiz olamıyorlarmış gibi, hepsi tek tek istek atmışlardı. Ben de isteksizce kabul edip başıma iş almıştım iyi mi! Hayır yani ne! Okuldan son kez itişe kakışa çıkmışız, bitmiş. Kaptan dökülmüşüz, buhar olmuşuz gitmiş. Daha “Onsuz olamam!” der gibi ne aranıyorsun? Hayatındaki yerim bomboş mu kaldı? Üstelik çoğuyula da samimi değildim ha. Aslına bakarsan ben kimseyula samimi değildim ama tabi bu buluşmanın asıl maksadı başka. “Kim nerede, ne zaman, ne yapıyor?” oyunu oynamak. Ve adım kadar eminim ki, hepsinin cüzdan şişirici bir işi var. Zaten biolarında da yazıyordu. Yok bilmem ne bankın ceosu, yok estetik cerrah, yok halkula ilişkilerci. Hepsi ölümsüz! Bense ölmüşüm. Karnemi almışım, oracıkta bitmişim. Onca ölümsüzün arasın-

da n’apıcam ki? Üstelik eminim, bunların sarı düz saçlı, bol şortlu minik oğlan çocukları da vardır. Kocalarının kendilerine ait park yerleri mevcuttur. Cep telefonlarını ve pahalı sigaralarını tek ellerine almış, son model arabalarından inip AVM’lere giriyor, otuz fincan kahve fiyatında bir fincan kahve içiyorlardır. Karıları ise streç kot pantolon üzerine şişme mont giyiyordur. Ve garanti sarışındırlar. Yolda beni görüp tanımasalar, sosyal sorumluluklarını yerine getirmek için avucuma yarım ekmek tavuk döner parası sıkıştırırlar. Gerçi tanısalar da öyle yapabilirler.

İşte bundan iki gün önce show zamanı geldi çattı. “Haydi buluşalım arkadaşlar. Eski günleri yad edelim,” dediler. Ben de nerdeyse, “Gelemem çünkü o gün ölçem.” demeye getirdiğim bahaneler uydursam da, yemediler. “Ay aşk olsun Ruhi. Bunca yıl sonra bir araya geleceyiz. Sensiz olmaz.” falan dediler. Tabi acı çektiirecek bir kurban lazım. Rendeleyip cacık yapacağınız bir hıyar lazım. Belli belli. Fafakir olduğumu anladılar. Durumum, kâsedeki Şam fıstıklarının içinde bir tanecik kalmış kabak çekirdeği gibi ortada. Bioma, “Selbes meslek.” yazarsam öyle olur. E be oğlum, “Hayal kurucu üyesi” yazsan da bari marjinal bir işin falan var sansalar ya saf herif!

Sanki hiç tanımadığım insanlarla ilk kez karşılaşacakmışım gibi derin bir iç çekip, üstümdeki çakma markalı ceketle aynanın karşısına geçtim.

“Ayna ayna söyle bana! Benden daha... benden daha... immm... Bulamadım ayna! Boş ver, unut gitsin yaa!”

Elimle saçımı düzelttim. Biraz jöle mi sürsem ki? Yoksa berbere gidip az yanlardan mı aldırısam? Ya da en temizi kendimi bu dünyadan mı aldırısam! Öfff! Ben niye gidiyordum ki oraya?

ORAYA! Para sayma makinelerinin arasına. En küçük başarı-sızlığımı bile kabak gibi gösteren mikroskobik bakışların altına. Dur ya! Belki de hepsi benden beterdir. Gerçi düşük bir ihtimal ama, olsun. Gene de bir ümit işte. Belki de birkaç tanesi şirket kurup bir sene sonra batırmıştır he? Belki de üniversiteyi bitirir bitirmez âşık olup, evlenip, diplomayı çocuk bezlerinin dizili olduğu dolabın üzerine asmışlardır. Hatta daha da iyisi, belki de babalarının parası bitmiştir ve okulu yarım bırakıp bunalıma falan girmişlerdir. Depresyon hırkası giyip, hırkanın kol uçlarından gözükmeyen elleriyle kahve fincanı tutup resim çekiniyorlardır. Olabilir yani. Aralarındaki bir boş gezenin boş kalfası rolüyle Oscar'ı alan ben olamam ya. Fiyatını sormadan sakız bile alamayan bir ben değilimdir herhalde. Evet, değilimdir. Elbet vardır bir çakma ceketli daha.

Resmi gazetede yayınlanmamıştı ama resmen kendime teselli arıyordum. Gidene kadar bulmam ve kendimi buna enikonu inandırmam gerekiyordu. Yoksa yanlarına varır varmaz, iki yüz liralıkla burnunu silen bu argedeşleri görür görmez yere çömelip, Şener Şen gibi "Allah'ım kör et beni!" şarkısını söylemem gerekecekti. Bu sefaleti yaşayacağıma evde oturup bir liralık cipslerden yiyerek televizyonda su altı mahluklarını izleyip çılgınlar gibi eğlenirdim daha iyiydi.

Evet evet, boş ver gitmeyeydim en iyisi. Yok yok, gideyim ben en iyisi. Bünyemde gelecek eksikliği olduğu kadar geçmiş eksikliği de vardı çünkü. Onca yokun arasında hiç olmazsa bir geçmişimin olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı çünkü sanki çocukken kaçırılmışım da, hafızam sarı bezle silinerek tıbbi bir deneye maruz bırakılmış gibiydim. İyi ve rast giden, mutlu edici ve "Ohh be!" dedirtici hiçbir şey hatırlamıyordum ya. Sanki hep böyleydim. Hep ucuz cipsli, hep hevesiz, hep ce-

binde bulsa bulsa jeton ya da kullanılmış selpak bulan biri. Bu vaziyetin bir öncesi var mıydı, varsa neler vardı, hiçbirini net olarak hatırlamıyordum. Tamam. Okula falan gitmişim. Kantinden içinde sucuk olmayan sucuklu tostlardan alıp yemiştım. Hatta yanımda oturan kıza abayı bile yakmışım. Gerçi o da aylarca antrenman yaptıktan sonra kar yağışı sebebiyle iptal olan maç gibiydi ya, olsun. Kendisi, önünde oturan, matematikten her yazılıda yüz alan Kürşat'a abayı yakmıştı. Ve ben ona bir dumanlık tüttüğünü bile fark etmemişim. Onu da zaten daha ilkokul ikide bile saçına jöle sürüp yakalığına babasının yumruk kadar kravatını takan Coşkun söylemişti. Anılar anılar! Şimdi gözümde canlandılar.

Ha dur dur! Sonra annem sabahları yorgandan çıkmış ayağıma, ayağından hışımla çıkardığı terlikle bir tane patlatıp "Kalkk! Bıktım, kalkkk!" diyerek beni okula kaldırmıştı. Sonra okulda hoca tahtaya kaldırmıştı. Otobüste uyuyor numarası yaparken yaşlı bir teyze beni bastonuyla dürtüp yerimden kaldırmıştı. Babam, "Git ekmek al uyuntu herif!" diye bağırarak beni televizyonun başından kaldırmıştı.

Bir keresinde de artık nasıl olduysa, kazayla doğru düzgün bir iş bulmuştum. Bir avukatlık bürosunda telefonlara bakma işi. Hatta en güvendiğim, "Çok delikanlı ve harbi bir çocuk." dediğim mahalle arkadaşım Sertaç'ı orada çaycılık işine sokmuştum. O da bir katakulliler, bir sütü bozukluklar yapıp ayağımyı kaydırarak işimi kapıp telefonlara kendisi bakmaya başlamış, adiliğinden geleni ardına komamıştı. İşte böyle şeyler olmuştu. Bir tane bile elle tutulur sevindirici şeyim yoktu. O halde ne yapıyorum? Bu asrın buluşmasına gitmekten vazgeçip, cebimdeki jetonu yutarak nefes boruma tıkayıp kendimi güzelce bir boğuyorum! Oradakiler benim bu hikâyelerimi Sefiller roma-

nında okuyabilirlerdi ancak. O da sırf Viktor Hugo ünlü diye. Ben yazsam kimseler okumazdı bile.

Gittikten azami dört buçuk dakika sonra, “Balık istemiyiciksin. Al sana olta. Balık tutmayı öğreniciksin.” cinsinden, cins cins zengin tavsiyeleri vereceklerdi bana. Ben de bir güzel delirip garsonu çağırarak, “Karar verdim. İstakoz istiyorum. En pahalısından olsun. En büyüğünden olsun. Hayvan kadar olsun. Kısaçaları böööle dozer kepçesi kadar olsun ama. Eğer istakoz bittiyse, balinadan suşi yapıp getirin.” diyecektim. Adisyon gelince de tam bir ay mutfakta patates soyarak ya da bulaşık yıkayarak bu oturumu “Batırım!” olarak kapatacaktım. Aman kalsın. Hiçbir yere gitmiyorum. Hatta gidersem ayaklarım kırılsın. Hapşururken herkesin içinde burnumdan baloncuk çıksın hah!

“Zırnnnn!”

“Alo?”

“Bak sakın ekmeye kalkma. Geliyorsun diil mi Ruhi?”

“Tamam, geliyom.”

GAM KENARI

Dışarı çıktım. Kapıcı Sabri dayı bahçede dolanıyor. Çocukken, “Büyüyünce kapıcı olacam,” demedi. Muhtemelen hiçbir şey olmayı düşünmedi. Sadece, “Verem olmayayım, yeter.” dedi. İşte bundan sebep, oda ısısında erimiş tereyağı gibi bakınıyor.

Her zamanki gibi selam veriyorum. Tabi o da her zamanki gibi selamımı almıyor. Kendisi zaten apartmanın parke taşından mamul bahçe bozuntusunda, süpürülmemiş izmaritlerin içinde, sönmemiş bir izmarit gibi öylece tütüyor. Haydi azcık iyimser olalım. Saksı bulunamayınca leğene ekilmiş senik yapraklı bir sardunya gibi yaşıyor diyelim. N’apsın.

Yürüyorum. Adı üstünde gezegen işte. Herkes gezip duruyor. Durağa varıyorum. İşlerini bitirip bir an önce eve kapağı atmak için bir yerlere gitmeye çalışan bezgin insanlarla dolu. Otobüs geliyor. Savul bre Bizans, hücuumm! Kendimi akıntıya bırakıp otobüsün içine akıyorum. Âdetten olduğu üzere hemen cam kenarında boş bir yer bakınıyorum. Hayret! Bir tane var. Böyle kıyaklar pek başıma gelmez benim. Biri mi kustu acaba oraya? O yüzden boştur, kesin. Bakıyorum. Aha, yeminle temiz! Sanırım geçen gün hamile bir bayana verdiğim yer bana loca olarak geri döndü.

Ah şu cam kenarı! Anne kucağından, dost omzundan sonra dünyanın en konforlu yeri. Yerlerin kralı. Dünyada dönül-

medik kalmış tek köşe! Burayı boş bulunca neden içten içe seviniriz diye düşündüm de, şimdi hemen bulamadım ama görür görmez gizli bir neşe oluyor insanın içinde. Hemen, “Orayı ben kapmalıyım!” yarışı başlıyor. Hayatın içinde yaşarken göremediklerimizi dışarıdan izleme isteği belki de bu kenarı kapma yarışı. Bakalım yorulup yorulup durduğumuz yer dışarıdan nasıl görüyor merakıdır belki de, ne bileyim ama sizi uyarıyorum bayım! Buradan izleyeceğiniz film sadece bir kez gösterime girecek. İzledin, izledin. İzlemedin, bitti gitti. Bir daha asla vizyona girmeyecek. Ayriyetten sakın göreceklere sadece bir şehir manzarası sanma! Her sahnesi depozi-tosuz duygular, platonik umutlanmalar, çocukken bayramlık ayakkabına yaramaz, haylaz çocuklar çamurlu ayakkabılarıyla basmış kıvamında kederlerle dolu bilesin. Başlatıyoruz. Moto-oor! Yürü şöferr!

Abilerim, ablalarım! Şu burnunuzun dibinde görmüş olduğunuz yol kenarında muz satan abi var ya, işte o artık ömür boyu zihninizde muz satacak. Beynimizdeki hipotalamusumuzun bilmem neresinde, sanki anasından muz tezgâhıyla doğmuş gibi, sadece muz satıcısı olarak yaşayacak. O adam yemek yemiyor. Uyumuyor. Eve gitmiyor. Evi yok. Nefes bile almıyor. Ciğerleri yok. Sadece poşete muz koyup müşteriye uzatıyor. Tek olayı bu. Bundan başka ne yapar, ne eder, var olduğuna dair başka hiçbir hayat sahnesini bilemeyeceksin.

Işıkların orada, yirmi beş yıllık mantonun içinde bir teyze var. Arabaların altında kalıp üzerine gazete kâğıdı örtülmeden karşıya geçebilmek için yeşil ışığın yanmasını bekliyor. Ve o da son nefesine kadar yeşilin yanmasını bekleyecek. Hayatının ışığı hep kırmızı. Hep beklemiş, hep... Yine bekliyor. Yeşili bekliyor ama sen yeşilin yandığını hiçbir zaman göremeyeceksin. O

Cızırtı cızırtı! Din din donn!

Sevgili mahalle halkı!

Ben RUHİ!

Güne portakal suyuyla başlamıyorum. Reklamlarda diş fırçasına sürülen o upuzun diş macununun nasıl bir ziyanlık olduğunu düşünüyorum. Saçına uygun şampuan bulamadığı için üzülenlere çok üzülüyorum. Canım sıkılınca yaptığım “Hangi hayvansınız?” testinde hep “Koyun” çıkıyorum.

Neyse işte yıllar sonra ilkokul arkadaşlarımla buluştuk. Konuştukça hepsinin kafasının tepesinde reklam butonları açılıyordu! Benimse cebimde 17 lira 250 kuruşum vardı. Dolayısıyla hesabı fitil fitil ödemeyi düşünüyordum!

Sonra babaannem “Kireçlemeli ve Öfkeli” isimli bir rock gurubu kurmaya karar verince, dedem Dr. Jivago bildiğin köpürdü.

Çöp dökmeye giderken durakta Aslı’yı görünce, balık kılçığı dolu poşetle otobüse bindim. Cam kenarının aslında “Gam Kenarı!” olduğunu fark ettim. Zaten çocukken bando takımına girmek istiyordum ama babam kafama tuzlu fıstık tabağını ve elma kabuklarını fiydırınca hevesim kaçtı. Allah’tan Periskop Teyze var. İnsanları paçalarından tanıyabilen dünyadaki tek kişi...

Ohoo! Daha neler neler! Haydi içeri buyurun, hepsini anlatayım.

Ne demek ya, kitap sizin!

hayykitap

22 TL

KDV'DEN MUAFTIR

